

MC-tuần IV-thứ năm
(Xh 32,7-14 / Ga 5,31-47)
Duyên Thập Tự Lê Văn Đoàn

ĐAU BUỒN TRƯỚC BẤT TRUNG

Phụng vụ ngày thứ năm tuần thứ tư Mùa Chay đưa chúng ta vào trung tâm của một thực tế đau buồn: nỗi buồn của Thiên Chúa trước sự bất trung của dân Người, nỗi buồn của Chúa Giêsu trước sự chai đá của lòng người. Hai bài đọc, trích từ sách Xuất Hành và Tin Mừng Gioan, vang vọng trong chúng ta như một lời kêu gọi tự kiểm điểm.

1. Đau Buồn Trước Ngẫu Tượng

Trong sách Xuất Hành, chúng ta nghe thấy tiếng của Thiên Chúa, một tiếng nói chất chứa nỗi buồn và thất vọng. Thiên Chúa đã giải thoát Israel khỏi ách nô lệ ở Ai Cập, Người đã công họ “như chim phượng hoàng công con trên cánh”. Thật là một hình ảnh rất mạnh mẽ để diễn tả tình thương âu yếm và chăm sóc mà Người dành cho họ. Người đã ban cho họ luật pháp, sự bảo vệ, lời hứa về một vùng đất mới. Và dân tộc đáp lại tình yêu vô bờ bến này như thế nào? Bằng cách đúc một con bò vàng, một ngẫu tượng do chính tay họ tạo ra, và thờ lạy nó. Hãy tưởng tượng nỗi đau của Thiên Chúa. Thiên Chúa đã làm quá nhiều, đã ban quá nhiều và được đáp lại như vậy. Thật là đau buồn!

Cũng hãy tưởng tượng nỗi buồn của ông Môsê, người tôi tớ trung thành của Thiên Chúa và là người lãnh đạo dân. Ông đã luôn tận tâm phục vụ họ. Và trong sự cố này, ông đã tha thiết cầu xin trước nhan Thiên Chúa cho một dân tộc vô ơn. Ông đã tìm mọi cách, sử dụng những kiểu nói, diễn tả tâm ý bằng những ngôn từ, để biện hộ, van xin, nhắc nhở Thiên Chúa về lời hứa của chính Người. Ông sẵn sàng làm mọi thứ, thậm chí hiến mạng, để Thiên Chúa tha thứ cho dân. Ông đã quá yêu thương dân tộc của ông, mà họ lại bất trung với Thiên Chúa và bất tín với chính ông. Thật là đau buồn!

Câu chuyện này trực tiếp chất vấn chúng ta. Chúng ta có cảm nhận được nỗi buồn của Thiên Chúa trước sự bất trung của chính chúng ta không? Khi chúng ta bị khuất phục trước những thần tượng hiện đại – quyền lực, tiền bạc, sự công nhận, niềm vui chóng qua – chúng ta có phần bội tình yêu mà Thiên Chúa dành cho chúng ta không? Khi chúng ta quay lưng lại với con đường công lý và bác ái, chúng ta có làm tổn thương những người yêu thương chúng ta và mong đợi chúng ta làm chứng cho lòng trung tín không?

Chúng ta có ý thức rằng tội lỗi của chúng ta không chỉ là những vi phạm cá nhân đơn thuần, mà còn ảnh hưởng đến toàn thân thể Chúa Kitô, Giáo hội, và làm đau buồn chính trái tim của Thiên Chúa không?

2. Đau Buồn Trước Sự Vô Tín

Tin Mừng Gioan trình bày cho chúng ta một bức tranh khác về nỗi đau buồn của Thiên Chúa. Chúa Giêsu hiện diện giữa những người Do Thái, Ngài nói với họ về Cha của Ngài, Ngài làm chứng về căn tính thần linh của Ngài bằng lời nói và việc làm của Ngài. Ngài hứa ban cho họ sự sống đời đời, ơn cứu rỗi, hạnh phúc trường cửu.

Tuy nhiên, họ từ chối tin Ngài. Họ tìm kiếm bằng chứng, dấu hiệu, nhưng họ vẫn giả điếc làm ngơ trước lời Ngài. Họ không tiến bước đến với Ngài để có sự sống. Lòng họ đóng kín, tâm trí họ bị ám ảnh bởi những lo lắng trần tục. Họ thích vinh quang của con người hơn vinh quang của Thiên Chúa.

Nỗi buồn của Chúa Giêsu có thể cảm nhận được trong lời nói của Ngài. Ngài trách họ về tính kiêu ngạo, thiếu tình yêu đối với Thiên Chúa. Ngài biết rằng họ mù quáng trước sự thật, rằng họ cố tình từ chối món quà sự sống đời đời.

Chúa Giêsu đã đến với họ, đã nói tất cả, đã làm tất cả, để họ được sống và sống dồi dào bằng chính sự sống của Thiên Chúa; nhưng họ khước từ quyết liệt. Thật đau buồn!

Câu chuyện này phải thức tỉnh tâm hồn chúng ta. Chúng ta có thực sự khám phá ra Chúa Giêsu không? Chúng ta có bước đến với Ngài với một trái tim chân thành, tìm kiếm sự sống đời đời không? Hay chúng ta để mình bị phân tâm bởi những ảo ảnh của thế gian, như những người Do Thái đã từ chối nhận ra Chúa Giêsu là Đấng Mêsia do Thiên Chúa sai đến?

Chúng ta có tìm kiếm sự thật với sự khiêm nhường và cởi mở không? Chúng ta có sẵn sàng đặt lại vấn đề về những ý tưởng định sẵn, những thói quen, những thành kiến của mình, để mở ra và đón nhận Lời Chúa biến đổi cuộc sống của chúng ta không?

3. Đau Là Nỗi Buồn Đau Của Riêng Tôi?

Những câu chuyện trên mời gọi chúng ta trở về với lòng mình để tự vấn. Đau là nỗi buồn lớn nhất của tôi? Có phải là mất mát của cái vật chất, bệnh tật, đau khổ? Hay là mất mát Thiên Chúa, xa cách tình yêu của Ngài, ý thức đã không đáp lại sự tin tưởng của Ngài? Đang trượt dài trên con đường hư mất?

Cuộc sống của chúng ta, với lời nói và hành động, có phải là một nguồn vui cho Thiên Chúa, hay là một nguyên nhân gây đau buồn cho Ngài? Mùa Chay, thời gian sám hối và hoán cải, là một cơ hội đặc biệt để chúng ta đặt ra những câu hỏi thiết yếu.

Đây là thời gian để nhìn nhận sự bất trung, sai lầm, tội lỗi của chúng ta. Đây là thời gian để xin Thiên Chúa tha thứ, để hòa giải với Người và với anh chị em của chúng ta. Đây là thời gian để chúng ta tập trung trở lại vào điều cốt yếu, vào tình yêu của Thiên Chúa là nguồn gốc của mọi niềm vui đích thực.

Ước mong Mùa Chay này trở thành một con đường dẫn đưa chúng ta đến một sự biến đổi sâu xa hơn của bản thân, đến một cuộc gặp gỡ thân tình hơn với Chúa Giêsu, đến một lòng trung thành lớn hơn với Lời Ngài, và đến một niềm vui và bình an sâu lắng trong tình yêu của Ngài.